

PROGRAM NAUCZANIA

ZESPÓŁ INSTRUMENTALNY

W SZKOLE MUZYCZNEJ I STOPNIA IM. ST. WIECHOWICZA

W KRAKOWIE

Opracowanie:

mgr Zofia Brańska-Skocz

Podstawa prawna:

Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 14 sierpnia 2019 r. w sprawie podstaw programowych kształcenia w zawodach szkolnictwa artystycznego (Dz. U. z dnia 28 sierpnia 2019 r. Poz. 1637)

Rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 6 czerwca 2019 r. w sprawie ramowych planów nauczania w publicznych szkołach i placówkach artystycznych (Dz. U. z dnia 5 lipca 2019 r. Poz. 1247)

Statut Szkoły Muzycznej I Stopnia Nr 1 im. Stanisława Wiechowicza w Krakowie.

Kraków, 2019

SPIS TREŚCI

WSTĘP	3
I. CELE KSZTAŁCENIA - WYMAGANIA OGÓLNE	4
II. TREŚCI NAUCZANIA - CELE SZCZEGÓŁOWE	4
III. FORMY SPRAWDZANIA OSIĄGNIĘĆ	8
IV. EFEKTY KSZTAŁCENIA NA KONIEC NAUKI W SZKOLE MUZYCZNEJ I STOPNIA	9
V. OGÓLNA KONCEPCJA PROGRAMU	10
VI. WSKAZÓWKI METODYCZNE.....	11
VII. WARUNKI NIEZBĘDNE DO REALIZACJI PROGRAMU NAUCZANIA	12
VIII. WYKAZ PRZYKŁADOWEJ LITERATURY	13

WSTĘP

Program nauczania gry w zespołach kameralnych z udziałem klawesynu w Szkole Muzycznej I stopnia im. St. Wiechowicza w Krakowie został opracowany oparciu o Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 14 sierpnia 2019 r. w sprawie podstaw programowych kształcenia w zawodach szkolnictwa artystycznego w publicznych szkołach artystycznych (Dz. U. z dnia 28 sierpnia 2019r. poz. 1637) oraz zgodnie ze Statutem Szkoły, a także na podstawie własnych, kilkuletnich przemyśleń i doświadczeń pedagogicznych.

Program podaje cele ogólne, treści nauczania, opis osiągnięć uczniów, a także formy sprawdzania osiągnięć uczniów, ogólną koncepcję nauczania, wskazówki metodyczne oraz opis warunków niezbędnych do realizacji programu nauczania. W dalszej części opracowania podają spis utworów proponowanych do wykonywania przez uczniów w poszczególnych klasach.

Nauka gry w zespołach kameralnych obejmuje uczniów klasy czwartej, piątej i szóstej cyklu 6-letniego oraz trzeciej i czwartej cyklu 4-letniego.

Dobór utworów służących osiągnięciu poszczególnych celów nauczania zależy jest od stopnia rozwoju uczniów – zarówno intelektualnego, jak i muzycznego. Jednak wspólną cechą dobranego repertuaru jest wysoki poziom artystyczny utworów, dzięki któremu na każdym poziomie swoich umiejętności uczeń ma szansę odkrywania walorów estetycznych muzyki i wyrażania przez grę własnych emocji.

Jestem przekonana, że gra w zespołach instrumentalnych, a w szczególności zespołach barokowych, jest doskonałym środkiem służącym rozwojowi muzycznemu i ogólnemu uczniów. Szczególną wartością jest zapoznanie uczniów z unikalnymi walorami muzyki barokowej, dzięki którym muzyka ta przeżywa renesans we współczesnej kulturze.

I. CELE KSZTAŁCENIA - WYMAGANIA OGÓLNE

1. Kształcenie umiejętności gry w zespole instrumentalnym.

- uczeń zdobywa umiejętność współdziałania oraz pracy w grupie,
- jest odpowiedzialny za wykonywaną pracę,
- uczeń kształci umiejętność gry w zespole o różnorodnym składzie.

2. Rozwój umiejętności wykonawczych w zespole instrumentalnym.

Uczeń posiada wiedzę i umiejętności zdobyte na indywidualnych lekcjach gry na instrumencie, umie je wykorzystać w pracy w zespole.

Wykazuje się kreatywnością w odczytywaniu i wykonaniu utworu.

3. Prezentacja muzyczna.

Uczeń bierze aktywny udział w audycjach, koncertach indywidualnych i zespołowych, rozwija swoją wrażliwość muzyczną i estetyczną. Rozwija swoje zainteresowania muzyczne i pasję do muzykowania zespołowego.

II. TREŚCI NAUCZANIA - CELE SZCZEGÓŁOWE

1. Kształcenie umiejętności gry w zespole instrumentalnym;

- kształtowanie prawidłowej postawy przy instrumentach,
- poznanie budowy poszczególnych instrumentów oraz możliwości brzmieniowych, dynamicznych i artykulacyjnych,
- rola klawesynu w utworach kameralnych i orkiestrowych epoki baroku,
- omówienie praktyki basso-continuo na podstawie facsimile zapisów nutowych XVII i XVIII w.
- poprzez wspólne ćwiczenie i rozwiązywanie problemów wykonawczych członkowie grupy motywują się nawzajem do współdziałania w zespole,
- obecność kolegów wpływa na stopień zaangażowania i przygotowania do lekcji,
- zwrócenie szczególnej uwagi na dostrojenie instrumentów do klawesynu,
- stała kontrola intonacji instrumentów melodycznych (np. skrzypiec, fletu, oboju, wiolonczeli),

- uczeń wykorzystuje wiedzę ogólnomuzyczną zdobytą na innych przedmiotach np. kształceniu słuchu (znajomość interwałów, skal, gam) , audycjach muzycznych (znajomość stylów muzycznych, form, cech charakterystycznych epok) oraz umiejętność współdziałania w zespole, wyniesioną z zajęć orkiestry szkolnej,
- każdy członek zespołu powinien wykazywać dbałość o elementy metro-rytmiczne, czyli zwracać szczególną uwagę na zapis rytmiczny swojej partii, zmiany agogiczne, cezury oraz zwolnienia kadencyjne,
- dążenie do spójnego i pięknego wykonania utworu,
- uczeń powinien pracować systematycznie, uczęszczać na zajęcia regularnie oraz wykazywać się punktualnością,
- w czasie prób powinien być wytrwały, cierpliwy, koleżeński oraz wyrozumiały dla umiejętności kolegów,
- kierunki pracy w zespole wytycza nauczyciel, stawia zadania do wykonania, natomiast uczniowie powinni je wykonywać jak najlepiej, w miarę własnych możliwości,
- każdy uczeń ma prawo określić i korygować błędy swoje i kolegów, w ramach współpracy zespołowej, taka postawa powinna spotykać się w powszechną akceptacją pozostałych członków,
- uczniowie potrafią samodzielnie przygotować swój warsztat do zajęć, np. ustawienie pulpitów.

2. Rozwój umiejętności wykonawczych w zespole instrumentalnym

- każdy uczeń zna notację muzyczną, w szczególności podział wartości nut i pauz, metrum, wysokości dźwięków, znaki chromatyczne i potrafi tę wiedzę wykorzystać w praktyce,
- zapoznanie uczniów z różnymi zapisami i sposobami realizacji ozdobników,
- uczeń potrafi wykonać a'vista łatwe utwory muzyczne o prostej fakturze, zagrane w wolnym tempie- umiejętność ta jest konieczna przy odczytywaniu swojej partii,
- uczeń powinien biegle czytać nuty we właściwym dla swojego instrumentu kluczu,
- wykształcenie słuchania kilku linii melodycznych jednocześnie, uczeń wykazuje umiejętność gry swojej partii oraz dobrze orientuje się we współzależności głosów w utworach,
- uczniowie w sposób prawidłowy posługują się techniką gry na swoim instrumencie, szczególną uwagę należy zwrócić na postawę oraz dbałość o barwę i jakość dźwięku podczas gry,

- rozczytywanie z uczniem utworów i wymaganie dokładnej realizacji zapisu nutowego,
- stosowanie ustalonej artykulacji, zwłaszcza w realizacji basso-continuo przez klawesyn i wiolonczelę,
- ustalenie wspólnego frazowania, co jest szczególnie trudne w zespołach barokowych, gdyż współgrają ze sobą instrumenty o różnym sposobie wydobywania dźwięku (np. flet, wiolonczela, klawesyn) oraz uwypuklenie ważnych wyrazowo miejsc podkreślających budowę formalną utworu,
- przestrzeganie ustalonej dynamiki, crescendo dla instrumentów melodycznych, efektów echa, ustalenie rozkładu napięć w utworze,
- zachowanie cech stylistycznych utworów, np. tańców, części suit, utworów ilustracyjnych,
- omówienie budowy opracowywanych kompozycji, ogólnego przebiegu harmonicznego,
- praca nad realizacją utworów polifonicznych lub odcinków polifonizujących – rola poszczególnych głosów,
- zróżnicowanie temp, części wolnej i szybkie w sonatach barokowych,
- umiejętność utrzymania pulsu, czyli stałego tempa gry,
- praca nad realizacją wspólnego rozpoczęcia utworu (szczególnie trudne w częściach z przedtaktem), jak również zakończenia, skoordynowanie zwolnień i cesur,
- opanowanie umiejętności „wspólnego oddychania” wszystkich członków zespołu z uczniem, grającym na instrumencie dętym (np. flet, obój),
- opracowanie partii klawesynu, dostosowanie realizacji basso-continuo do możliwości technicznych i muzycznych ucznia,
- ozdobienie partii klawesynu oraz głosu solowego dodatkowymi zdobieniami podkreślających charakter utworu, zwłaszcza w odcinkach repetowanych np. wprowadzenie dźwięków przejściowych, tryli, mordentów, arpeggiów itp.
- ustalenie właściwych temp, praca nad logiczną i przejrzystą interpretacją utworów,
- uświadomienie uczniom konieczności samodzielnej i efektywnej pracy w domu, sposoby ćwiczenia fragmentów szczególnie trudnych,

- czytanie a'vista na lekcji – pomoc w pokonywaniu trudności, świadomość tonacji, metrum, akordów głównych w danej tonacji T,S,D, odczytanie właściwej artykulacji, zachęcanie do samodzielnego czytania a'vista w domu,
- rozbudzanie wyobraźni uczniów przez zachęcanie do zaproponowania własnej interpretacji, omówienie jej i zaakceptowanie właściwych pomysłów.

3. Prezentacja muzyczna

- przygotowanie uczniów do występów publicznych,
- znakomite opanowanie tekstu muzycznego swojej partii, co daje swobodę gry i ułatwia słuchanie kolegów,
- technika przewracania kartek, wybranie odpowiednich miejsc w utworze i opanowanie praktyczne (szczególnie ważne dla klawesynisty),
- stosowanie technik relaksacyjnych w celu kontroli emocji,
- wykonywanie utworów przed kolegami i nauczycielami innych instrumentów w celu opanowania tremy,
- przeprowadzenie prób generalnych w miejscu audycji lub koncertu celem zapoznania uczniów z akustyką i zminimalizowania zaskoczenia,
- omówienie właściwego zachowania na estradzie oraz zwrócenie uwagi na odpowiedni ubiór,
- położenie nacisku na zachowanie pełnej koncentracji aż do końca występu,
- rozmowa z uczniami, dodatnie im otuchy i pewności siebie przed występem,
- uczniowie powinni sami dokonać krytycznej oceny wykonanego utworu,
- omówienie wykonania przez nauczyciela, wskazanie błędów i niedociągnięć, pochwała za każdy udany występ, co wzmacnia poczucie własnej wartości ucznia i zachęca go do dalszej pracy,
- stałe rozwijanie współpracy w zespole, współdziałanie i współodpowiedzialność,
- zachęcanie do słuchania nagrań muzyki barokowej w celu zrozumienia stylistyki epoki oraz rozwijania intuicji muzycznej,
- informowanie uczniów o ciekawych wydarzeniach muzycznych (festiwale, koncerty, opery), szczególnie, gdy grane są utwory różnych epok z udziałem klawesynu.

III. FORMY SPRAWDZANIA OSIĄGNIĘĆ

Zajęcia przedmiotu Zespół instrumentalny odbywają się regularnie w związku z tym nauczyciel ma ciągłą kontrolę nad postępami poszczególnych uczniów. Jednak konieczne są formy sprawdzenia opanowania programu i zweryfikowania zdobytych umiejętności w formie występów publicznych.

Do takich należą:

1) przesłuchania półroczne - uczniowie powinni wykonać:

- jeden dowolny utwór kameralny

(w zależności od stopnia zaawansowania nauczyciel dobiera odpowiedni repertuar).

2) egzaminy - na koniec edukacji w poszczególnych klasach uczniowie są zobowiązani przystąpić do egzaminu końcowo-rocznego i wykonać zespołowo:

- 2 utwory zróżnicowane wyrazowo, np. część wolną i szybką sonaty barokowej lub

- 2 dowolne utwory zróżnicowane stylistycznie,

3) popisy (audycje klasowe, audycje szkolne tematyczne, koncerty np. koncert w Filharmonii Krakowskiej, „Noc Muzeów”),

4) udział w koncercie „**Wieczór Muzyki Barokowej**” organizowanym corocznie w Auli szkolnej,

5) konkursy zespołów kameralnych,

6) dokonywanie nagrań występów uczniów i analizowanie stopnia zrealizowanych przez nich założeń artystycznych.

IV. EFEKTY KSZTAŁCENIA NA KONIEC NAUKI W SZKOLE MUZYCZNEJ I STOPNIA

Uczeń:

- szanuje dziedzictwo kulturowe swojego i innych narodów;
- przestrzega zasad kultury, etyki i prawa autorskiego;
- posiada wiedzę niezbędną do dalszego rozwijania gry na instrumencie i w zespołach kameralnych oraz do świadomego uczestnictwa w życiu muzycznym;
- zna i stosuje zasady dotyczące występów publicznych, ze szczególnym uwzględnieniem zachowania i stroju;
- wykazuje wrażliwość artystyczną w kreatywnym realizowaniu zadań;
- rozwija pasję muzyczną przez podejmowanie inicjatyw artystycznych;
- publicznie prezentuje swoje dokonania;
- podczas gry na instrumencie prawidłowo operuje aparatem gry;
- dobrze czyta nuty, potrafi wykonać *a' vista* proste utwory muzyczne;
- wykorzystuje wiedzę ogólno-muzyczną i umiejętności niezbędne do zrozumienia i wykonywania utworów;
- świadomie wykorzystuje słuch muzyczny w działaniach praktycznych;
- realizuje wskazówki wykonawcze ze zrozumieniem;
- ocenia jakość wykonywanych zadań;
- pracuje w zespole pod nadzorem osoby odpowiedzialnej za realizację projektu oraz bierze współodpowiedzialność za efekty tej pracy;
- integruje się i współpracuje z członkami zespołu;
- buduje relacje oparte na zaufaniu;
- wykazuje się w działaniu postawą aktywną;
- organizuje swoją indywidualną pracę;
- systematycznie rozwija swoje umiejętności;
- przewiduje skutki podejmowanych działań;
- korzysta z technologii informacyjnej i komunikacyjnej;

- skutecznie radzi sobie ze stresem, a w szczególności z tremą podczas publicznych występów;
- jest przygotowany do kontynuowania nauki.

V. OGÓLNA KONCEPCJA PROGRAMU

Zajęcia z zespołu instrumentalnego z udziałem klawesynu to przede wszystkim realizacja utworów barokowych. Specyfika utworów tej epoki wymaga przygotowania partii basso-continuo (przez klawesyn oraz instrument melodyczny basowy, np. wiolonczelę lub fagot) oraz opracowania partii solowych, wykonywanych przez różne zestawy instrumentów, np. skrzypce, dwa flety, obój itp.

Ogólna koncepcja programu jest spiralna tzn. że treści nauczania są aplikowane cyklicznie, czyli przerabiamy te same zagadnienia w różnych klasach w celu stopniowego i systematycznego rozwoju poszczególnych umiejętności i rozszerzenia zakresu wiedzy ucznia w czasie całego okresu kształcenia.

Szczególnym priorytetem w kształtowaniu programu jest:

- zapoznanie uczniów z wartościowymi utworami muzyki barokowej,
- wyrabianie w uczniach nawyków słuchania siebie nawzajem, współdziałania, współpracy, współodpowiedzialności,
- problemy zróżnicowania artykulacji tak potrzebne w grze polifonicznej oraz w interpretacji utworów np. ilustracyjnych,
- wyrobienie w uczniach świadomości formy muzycznej, stylu oraz interpretacji zgodnej z charakterem epoki,
- przygotowanie do występów przed publicznością.

Program przeznaczony jest dla uczniów przeciętnie zdolnych i powinien ulegać modyfikacji w celu przystosowania go do **kształcenia indywidualnego** biorącego pod uwagę możliwości oraz zdolności poszczególnych członków zespołu.

Proponowany poniżej wykaz literatury nie jest przypadkowy, został w większości zrealizowany z uczniami Szkoły Muzycznej I stopnia nr 1 im. St. Wiechowicza w Krakowie, w ramach przedmiotu „Nauka akompaniamentu- klawesyn”.

Wykorzystując niniejszy program należy zwrócić szczególną uwagę na motywowanie uczniów poprzez sprawiedliwe ocenianie postępów na lekcji jak i występów przed komisją lub publicznością.

Sposób oceniania ma wpływ na stosunek ucznia do przedmiotu, a więc także na efektywność nauczania. Ocenianie kształtujące motywuje dzieci do dalszej, skutecznej nauki. Należy docenić wszelką aktywność każdego ucznia, a więc:

- stopień spełnienia wymagań edukacyjnych w danym roku nauki,
- pilność i systematyczność w nauce,
- współdziałanie uczniów w grupie oraz jakość wykonania artystycznych.

Program nauczania ma kształtować ucznia wszechstronnie:

- rozbudzać zamiłowanie do muzyki,
- kształtować wrażliwość estetyczną i poczucie piękna
- rozwijać cechy osobowości potrzebne w dalszym życiu ucznia, jak: umiejętność koncentracji na zadaniach, odpowiedzialność i kulturę osobistą,
- stworzyć solidną podstawę do dalszego kształcenia muzycznego w Szkole Muzycznej II st.

Biorąc pod uwagę dynamiczny rozwój intelektualny i psychiczny uczniów na wszystkich etapach nauki w szkole, trudno jest jednoznacznie przesądzić, jaki będzie optymalny kierunek ich dalszego kształcenia. Jednak niezależnie od tego, czy zostaną profesjonalnymi muzykami, czy obiorą inną drogę zawodową, z pewnością czas spędzony w szkole muzycznej na zajęciach Zespół instrumentalny skutkuje zwiększeniem ich potencjału w wymiarze osobistym i społecznym. Przyczyni się do polepszenia ich relacji w grupach rówieśniczych oraz poprawi efektywność zespołowego rozwiązywania zadań.

VI. WSKAZÓWKI METODYCZNE

Główną formą organizacyjną jest lekcja przeprowadzana w małej grupie uczniów od dwóch do kilku w zależności od składu zespołu. Umożliwia to dostosowanie metod nauczania i materiału do stopnia zaawansowania uczniów, jak również ich wieku i uzdolnień muzycznych. Dobór programu powinien być szczegółowo przemyślany przez nauczyciela w zależności od możliwości intelektualnych dzieci.

Praca lekcyjna powinna opierać się dwóch elementach; na poznawaniu podstaw teoretycznych oraz rozwoju praktycznych umiejętności muzycznych uczniów, w tym na nauce interpretowania utworów, wyrobieniu nawyku słuchania innych członków zespołu oraz szeroko rozumianej współpracy. Należy zwracać uwagę na prawidłowe frazowanie, artykulację, palcowanie, wykonywanie ozdobników i arpeggiów. Nauczyciel musi także koncentrować się na aparacie gry i na bieżąco wprowadzać poprawki do technicznego wykonywania utworów.

Do dyspozycji nauczyciela pozostaje, czy wybierze metodę pracy syntetycznego podejścia do utworu, czyli pobeżnego opanowania najpierw całości dzieła, a następnie pracę nad szczegółami, czy wręcz odwrotnie, będzie najpierw pracował z poszczególnymi instrumentami osobno, odcinkami, a następnie zgrywał całość zespołu.

Pedagog powinien dbać o ogólny rozwój dzieci oraz posiadać umiejętność wzmacniania ich motywacji i wiary we własne możliwości. Ważne jest wychodzenie naprzeciw problemom uczniów, głównie w walce z treścią i dekoncentracją, organizując treningi mentalne przygotowujące do występów na scenie.

Niezbędna jest prawidłowa komunikacja z rodzicami lub opiekunami dzieci oraz pozostałymi nauczycielami w celu zachowania jedności kształcenia i wychowania. Szczególnie ważny jest kontakt z nauczycielami prowadzącymi naukę gry solowej na poszczególnych instrumentach w celu adekwatnego określenia możliwości technicznych i muzycznych uczniów.

Warto podkreślić, iż miła i ciepła atmosfera na lekcji pełni niebagatelną rolę we współpracy i w rezultacie składa się na lepsze efekty dydaktyczne.

Postawa pedagoga powinna być życzliwa, aczkolwiek wymagająca. Ważną rolę pełni ukierunkowanie pracy domowej oraz egzekwowanie jej efektów. Uczeń powinien być systematycznie wdrażany do ćwiczenia samodzielnego, z uwzględnieniem odpowiedniej ilości czasu poświęconego na przygotowanie w domu oraz powinien świadomie i precyzyjnie realizować wskazówki nauczyciela. Obserwacja rozwoju psychicznego dzieci umożliwia akceptowanie coraz większej swobody w sposobie pracy oraz podejmowania prób wprowadzania indywidualnych interpretacji muzycznych proponowanych przez uczniów.

Nauczyciel prowadzący zajęcia Zespołu instrumentalnego powinien również zwracać uwagę na modelowanie właściwej postawy interpersonalnej i kultury osobistej wszystkich członków zespołu.

VII. WARUNKI NIEZBĘDNE DO REALIZACJI PROGRAMU NAUCZANIA

Do realizacji zadań zawartych w programie niezbędne są:

- instrumenty: klawesyn jedno- lub dwu-manuałowy oraz inne instrumenty w zależności od składu zespołu np. skrzypce, altówka, wiolonczela, flet, obój itd.,
- sala z dobrą akustyką i właściwym oświetleniem,
- pomoce dydaktyczne, m.in. krzesło z możliwością regulacji wysokości dla klawesynisty, krzesła dla pozostałych członków zespołu, pulpity, deska z otworami dla wiolonczeli, metronom, klucz do strojenia klawesynu,
- biblioteka szkolna zaopatrzona w odpowiedni i szeroki repertuar nutowy i publikacje metodyczne,
- dostęp do kserografu w celu kopiowania dostarczanych przez nauczyciela materiałów - wykorzystywanych wyłącznie do użytku wewnątrzszkolnego,
- aparatura umożliwiająca nagrywanie i odtwarzanie utworów.

VIII. WYKAZ PRZYKŁADOWEJ LITERATURY

Klasa czwarta

Anonim	Hornpipe G na wiolonczelę + b.c.
J. S. Bach	Siciliana z II suity na flet + basso continuo
A. Corelli	Gigue F na flet + basso continuo
	Sonata e na skrzypce + b.c., cz. I, III, IV
A. Corelli – Barbirolli	Concerto F na obój + b.c., cz. I, IV
G. F. Haendel	Aria i Rondinell na skrzypce + b.c.
	Menuet G na flet + b.c.
	Adagio z sonaty g na flet + b.c.
J. Kueffner	Polka G na wiolonczelę i klawesyn.
J.B.Lully	Air G na wiolonczelę + b.c.
J.Ph.Rameau	Rigaudon G na wiolonczelę + b.c.

Klasa piąta

J. S. Bach	Aria C na flet + basso continuo
Ph. E. Bach	Adagio e na 2 flety + b.c.
L. Boccherini	Menuet A na wiolonczelę + b.c.
J.B. Bononcini	Divertimento da camera c-moll na flet+ b.c. cz.I, II, III, IV
A. Caporale	Sonata d na wiolonczelę + b.c. cz. I i II
J. Haydn	Menuet rokoko A na flet i klawesyn
F. Kuechler	Concertino D na ksylofon, wibrafon i klawesyn cz. I, II, III
J.G. Linicke	Concerto G na flet i b.c. cz. I, II, III
J. B. Lully	Gavot i Musette na skrzypce + b.c.
B. Marcello	Sonata VI G na wiolonczelę + b.c. cz. I, II, III, IV
	Sonata d na obój + b.c. cz. I Allegro
	Sonata F na altówkę + b.c. cz.I, II
	Sonata B na altówkę + b.c.
H. Purcell	Aria d na flet + b.c.
D. Scarlatti	Sonata e na flet + b.c.
G. Ph. Telemann	Sonata F na flet + b.c. cz I, II, III
A. Vivaldi	Concerto c na obój, skrzypce + b.c.
	Concerto a na flet, obój i klawesyn, cz. I, II, III

Klasa szósta

J.S. Bach	Air D z II Suity orkiestrowej Menuet, Badinerie z II Suity h na flet
M. Blavet	Sonata d na flet + basso-continuo cz. I, III
J.B. Boismortier	Sonata e na flet + b.c., cz. I, II
A. Corelli	Sarabanda na obój + basso continuo Sonata A na skrzypce + b.c., cz. I, II Sonata D na 2 skrzypiec + b.c., cz. I, II, III, IV Sonata C na skrzypce + b.c. cz. IV, V Sonata e na orkiestrę + b.c. cz. I, II, III, IV, V
H. Eccles	Sonata g na wiolonczelę + b.c., cz. I, II Sonata g na altówkę + b.c., cz. I, II
G.F. Haendel	Sonata g na flet + b.c., cz. I, II, III, IV Sonata g na skrzypce + b.c., cz. I, II Sonata a na flet + b.c., cz. II Sonata F na skrzypce + b.c., cz. I, II Sonata E na skrzypce + b.c., cz. I, II Sonata D na skrzypce + b.c., cz. III, IV Sonata F na flet + b.c., cz. III, IV
B. Marcello	Sonata d na flet + b.c. Sonata d na obój + b.c., cz. I, II Sonata F na flet + b.c., cz. I, II, III, IV Sonata e na flet + b.c., cz. I, II,
W. A. Mozart	Sonata na flet, klawesyn i wiolonczelę, cz. I, II, III
J. Pachelbel	Kanon D na smyczki + basso-continuo.
D. Scarlatti	Sonata d na flet + b.c., cz. I, II
A. Vivaldi	Koncert h na wiolonczelę + b.c. Koncert h na 4 skrzypiec, smyczki + b.c.